

Τα τζιτζίκια και η πάλη των τάξεων

Όλοι ξέρουμε ότι το να χαρακτηρίζεις τους πολιτικούς σου αντιπάλους ως ηθικά υποδεέστερους είναι συχνά το πρώτο βήμα προς τον αυταρχισμό

Παντελής Καψής

Αυτό, σε απλουστευμένη μορφή, είναι το θεωρητικό σχήμα το οποίο εκπόνησε η κ. Μιράντα Ξαφά ενόψει των εκλογών

Δεν ξέρω αν το έχετε πληροφορηθεί αλλά η πάλη των τάξεων πνέει και πάλι τα λοίσθια. Πάνε οι εργάτες, πάνε οι μικρομεσαίοι, πάνε και οι καπιταλιστές. Από τούδε και στο εξής οι κοινωνικές αντιπαραθέσεις θα γίνονται ανάμεσα στα μυρμήγκια και τα τζιτζίκια. Ναι μιλάω σοβαρά. Όπου μυρμήγκια, όπως και στον μύθο του Αισώπου, είναι οι εργατικοί πολίτες οι οποίοι με τον μόχθο τους δημιουργούν πλούτο και τον αποταμιεύουν. Τζιτζίκια δε οι τεμπέληδες οι οποίοι επιδιώκουν να διοριστούν στο δημόσιο, στη συνέχεια πιέζουν για αναδιανομή του πλούτου και, αφού το πετυχαίνουν, καταλήγουν νεκροί από ναρκωτικά!

Το τελευταίο, ομολογώ, με παραξένεψε κάπως, δεν είχα διαανοηθεί ότι η μάστιγα των ναρκωτικών πλήττει τους δημοσίους υπαλλήλους. Ας είναι, αυτό, σε απλουστευμένη

μορφή, είναι το θεωρητικό σχήμα το οποίο εκπόνησε η κ. Μιράντα Ξαφά ενόψει των εκλογών. Λέω ενόψει των εκλογών επειδή μας καλεί να σκεφτούμε πρώτα το επιμύθιο και μετά να πάμε να ψηφίσουμε.

Θα μπορούσε φυσικά κανείς να έχει μια σειρά από ενστάσεις. Κατ' αρχήν πολιτικής αισθητικής και κουλτούρας. Αυτά τα αλληγορικά παραμύθια απευθύνονται στο συναίσθημα μάλλον παρά στο νου κι έτσι συμβάλλουν στη διαιώνιση του φανατισμού ενώ αποθαρρύνουν την κριτική σκέψη. Άλλωστε είναι γνωστό ότι στην πραγματικότητα, στη φύση, τα τζίτζικια και τα μυρμήγκια δεν πολυέρχονται σε επαφή. Αν μάλιστα κάποιος απειλεί κάποιον αυτά είναι μάλλον τα μυρμήγκια, ορισμένα είδη εκ των οποίων, αν βρουν μπροστά τους τζίτζικια τον περιλαμβάνουν στο μενού τους.

Αυτό, όπως ασφαλώς παρατηρούν οι προσεκτικοί αναγνώστες, θα μπορούσε να έχει και αναλογίες στην κοινωνία. Υπάρχουν πλείστα όσα μυρμήγκια τα οποία ρουφούν το αίμα των τζίτζικιών, όπως υπάρχουν και μυρμήγκια τα οποία είναι κατ' εξοχήν τεμπέλικα. Θα τα ονομάζαμε ραντιέρηδες οι οποίοι οφείλουν τον πλούτο τους σε λογής λογής κυκλώματα που λυμαίνονται.

Ανάλογες ενστάσεις θα μπορούσαν να διατυπωθούν και για τις κομματικές αντιστοιχίες μυρμηγκιών και τζίτζικιών. Γιατί μπορεί όλοι να ελπίζουμε ότι κάτι έχει αλλάξει, αν το δει κανείς ιστορικά ωστόσο, προστάτες των «τζίτζικιών», όπως τα εννοεί η κ. Ξαφά δηλαδή, διέπρεψαν σε όλα τα κόμματα. Με άλλα λόγια, ανεξάρτητα από τι θα ψηφίσει κανείς, σημασία έχει να υποστηρίζει αξίες και θέσεις ώστε κάποια στιγμή να αλλάξουν όλα τα κόμματα. Και ας μην ξεχνάμε ότι τα «μυρμήγκια», πάλι όπως τα εννοεί η κ. Ξαφά, δεν βρίσκονται μόνο στον ιδιωτικό τομέα αλλά και στον δημόσιο. Μπορεί κανείς να υποστηρίξει μάλιστα ότι σε μεγάλο βαθμό, χάρη σε αυτά τα δεύτερα, χάρη σε ορισμένα εξ αυτών τουλάχιστον, μπορούν και είναι δημιουργικά τα πρώτα.

Εντάξει, όλα αυτά γράφονται με την αναγκαία δόση ελαφρότητας που επιβάλλει η προσφυγή στα παραμύθια. Υπάρχει όμως και μια σοβαρή διάσταση. Η τάση που έχουμε να στηρίζουμε πολιτικές επιλογές σε μια υποτιθέμενη ηθική ανωτερότητα. Στην πραγματικότητα είναι αυτό που έκανε τόσα χρόνια με ακραίο τρόπο ο ΣΥΡΙΖΑ. Το «ηθικό πλεονέκτημα», που δεν εκδηλώθηκε όμως σαν σύγκρουση ανάμεσα σε τζίτζικια και μυρμήγκια αλλά σαν πόλεμος κατά των «γερμανοτσολιάδων» ως το 2015 και των «διεφθαρμένων ελίτ» έκτοτε. Κι όλοι ξέρουμε ότι το να χαρακτηρίζεις τους πολιτικούς σου αντιπάλους ως ηθικά υποδεέστερους είναι συχνά το πρώτο βήμα προς τον αυταρχισμό. Τα μυρμήγκια και τα τζίτζικια φαίνονται πιο αθώα αλλά όχι λιγότερο επικίνδυνα.